

Крумъ зель да иска миръ, види са за да спечели време; когато Никифоръ прѣкжснѣлъ прѣговорѣтъ, намѣрилъ са затворенъ. Крумъ натрупалъ дървета и заградилъ, като съ стѣна, устьето и отпрѣдъ и отзадъ. Никифора като-че го поразилъ грѣмъ (сичко туй зето отъ Теофана), като обикалѣлъ мѣстността и търсѣлъ мѣсто за да излѣзе, той хортувалъ: « мигаръ ако са прѣвърнемъ на птици, ний ще излѣземъ оттука. » Два дни минжли спокойно; една сѣббота прѣзъ нощта чули шумъ, отъ оржѣя и движенье на войска; сичкитѣ чакали съ треперанье; на разсжмнувиѣ Българитѣ ударили на Римскыя станъ, избили сичкитѣ, императора Никифора, сановницитѣ му, патриціитѣ, военачелницитѣ, областнитѣ начелници и безчетъ множество войны: « погинѣ въ този день цвѣтѣтъ на Христіянитѣ, пропаднахъ императорскитѣ украшения и сичкото оржѣе. Не дай Боже Христіянитѣ да видѣтъ нѣкога подобенъ день! — Отсѣчената глава Никифорова, натѣкната на пѣртъ, Крумъ нѣколко време показвалъ на посѣтителитѣ, които дохождали отъ разны страны при него; подиръ туй оковалъ черепа съ сребро и направилъ чеша, съ която Славенскитѣ вожди пѣли на тържественнитѣ пирове (зіяфети). »

§. 15. Продълженіе.

Крумъ отишелъ къдѣ Черното море, завладѣлъ крѣпостъта Дебелъ (близо до сегашния Бургасъ) и жителитѣ съ Епископа имъ прѣселилъ задъ Дунава. Новиятъ императоръ Михаилъ събралъ войска колто можѣлъ, даже повикѣлъ стражаритѣ отъ Сирія. Крумъ сѣ вървѣлъ напредъ. Съ помощъта на единъ Арабъ, който научилъ българитѣ да правѣтъ обсадны машины, той зель Месемврія. Самитѣ лѣтописцы хортуватъ, че за мѣстнитѣ жители сбраната войска Византійска была по-лошава и отъ « варваритѣ, »